

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРУВАННЯ ЗАКЛАДАМИ КУЛЬТУРИ В РЕГІОНІ

У вітчизняній літературі проблема термінологічного дискурсу є особливо актуальною. В сучасних наукових дослідженнях теорія і практика публічного адміністрування є свого роду прихованою, аналізується через призму публічного управління. Зміст публічного управління полягає у реалізації влади суб'єктами права—державних органів влади, органів місцевого самоврядування, публічних організацій та бізнесу, якому делеговано виконання сервісних функцій—шляхом здійснення управлінського організуючого впливу на об'єкти правовідносин в межах повноважень і компетенцій законодавчої і виконавчої влади для надання послуг громадянам.

Адміністрування саме по собі є управлінською діяльністю, оскільки латинське слово «administratio» означає «служіння», «допомога», «управління». На нашу думку, адміністрування в широкому значенні—це діяльність, пов'язана із виконанням рішень державних і самоврядних органів публічної влади. У вузькому сенсі—адміністрування є інтегрованою функцією органів влади з реалізації влади у формі керівництва, регулювання, делегування, адміністративного контролю, діагностики та моніторингу, а також кадрового, ресурсного, інформаційно-комунікативного, аналітичного, організаційно-управлінського забезпечення виконання рішень представницьких органів влади, здійснюваних на принципах компетентності, прозорості та публічності. Тобто адміністрування є прерогативою виконавчих органів влади або чиновника (державний службовець чи службовець місцевого самоврядування), а також громадянським суспільством.

Автор дотримується парадигми багатосуб'єктності публічного управління та адміністрування, представлена не тільки традиційними інститутами державного управління - виконавчої гілки влади та місцевого самоврядування, але й по-перше, усіх органів законодавчої і виконавчої влади; по-друге, охоплює не лише офіційну владу, а й владу народу—органи самоорганізації населення та неурядові громадські організації та бізнес, підприємницький сектор, який уповноважений надавати послуги та виконувати окремі функції владних інституцій.

Недарма у світовій практиці розвитку публічного адміністрування, зокрема Світового банку, панівним стає підхід до адміністрування як до

“доброго врядування”, що спрямоване не тільки на здійснення влади, а й реалізацію публічної політики і надання суспільних послуг [1]. Експерти Програми розвитку Організації Об’єднаних Націй визначають врядування як здійснення економічної, політичної та адміністративної влади (“*authority*”) з метою управління (“*manage*”) життям країни на всіх рівнях [2].

В цьому сенсі наша точка зору подібна до наукових поглядів Н.Філіпової, котра публічне адміністрування представляє як сполучну ланку між публічним і державним управлінням (рис.1).

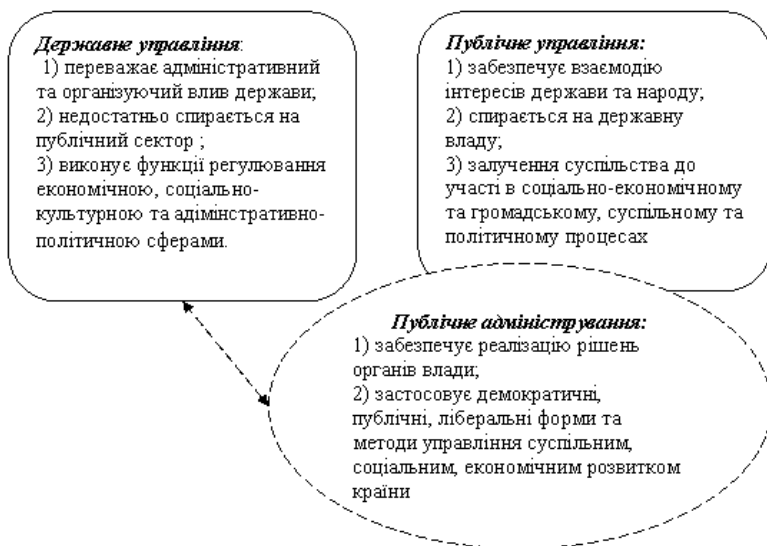

Рис.1. Функціональна залежність публічного адміністрування в системі державного і публічного управління [3]

В роботах окремих дослідників взагалі не проводиться відмінності між публічним і державним управлінням [4]. Погоджуємося, що публічне управління та адміністрування переживає нині четвертий етап становлення, пов'язаний із входженням передових країн в область інформаційної і цифрової економіки та вказують на таку особливість розвитку як поступовий перехід від чисто адміністративних методів розв'язання управлінських проблем і все більшого залучення громадськості для вирішення державних і локальних справ [5].

В контексті регіонального адміністрування закладами культури управлінська проблема зводиться як до суб'єктно-об'єктних відносин, так і процесів. Адмініструванням розвитку закладів культури—від будинків

культури до театрів-опікуються на регіональному рівні органи виконавчої та законодавчої ліки влади, а саме обласні державні адміністрації та обласні ради з відповідними департаментами та профільні обласні відділення громадських організацій, яким бракує узгодженості, комунікацій. Функції департаментів культури, туризму, національностей та релігій, управлін культури і туризму носять різнобічний характер—від стратегічних планів розвитку до контролю за виконанням державних програм, регіональних планів розвитку, регуляторні, аналітично-інформаційні тощо [6].

Висновок. Очевидно, що адміністративна реформа має започаткувати діяльність нових органів адміністрування з чітким розмежуванням функцій між державними і самоврядними (муніципальними) органами влади, зменшити кількість адміністративних ланок у системі управління публічним сектором та спростити операційну складову їх діяльності. Адже основною ланкою адміністрування закладами культури має стати первинний орган влади—об'єднана територіальна громада, а за регіоном залишитися лише функції нагляду та впровадження стратегічного державного планування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. World Bank (1991), Managing Development. The Governanc Dimension. Washington D.C. URL: <http://wwwwds.worldbank.org> (дата звернення 15.03.2019)

2. United Nations Development Programme in Ukraine. URL: www.undp.org.ua. (дата звернення 15.03.2019)

3. Філіпова Н.В. Зміна співвідношення понять «державне управління», «публічне адміністрування», «публічне управління» в системі суспільно-політичної трансформації. Державне управління: удосконалення та розвиток. Електронний журнал. URL: <http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=865> (дата звернення 10.04.2019).

4. Вахрушев Д.С., Липовская Н.И. Современные тенденции развития инструментария публичного управления в сфере услуг на федеральном и региональном уровнях. Интернет-журнал «Науковедение». 2017. №6. Т.9. URL: <https://naukovedenie.ru/PDF/137EVN617.pdf>. (дата звернення 10.02.2019).

5. Сычова И.В. Современные тенденции развития публичного управления в России. URL: <https://cyberleninka.ru/article/v/sovremennye-tendentsii-razvitiya-publichnogo-upravleniya-v-rossii> (дата звернення 15.02.2019).

6. Про затвердження паспортів бюджетних програм місцевого бюджету на 2018 рік. Департамент культури, туризму, національностей та релігій Запорізької обласної державної адміністрації. URL: <http://www.zoda.gov.ua/article/1834/programi-u-vidpovidniy-sferi.html> (дата звернення 19.03.2019).